

عنوان مقاله:
فرهنگ خطابات قرآن

محل انتشار:
دومین همایش بین المللی و چهارمین همایش ملی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی در ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:
محمد فاکر میبیدی - استاد و عضو هیات علمی جامعه المصطفی العالمیه

خلاصه مقاله:

یکی از عرصه های پژوهش در حوزه قرآن پژوهی بحث خطاب های قرآن است در این باره چند دو پرسش اساسی وجود دارد نخست این که آیا در مخاطب قرآنی رویکردی مرد سالارانه و زن به تبع مرد مورد خطاب است پرسش دوم این که به فرض مرد محوری بودن خطاب ها آیا نوع مخاطب در فرهنگ قرآن نشانگر برتری مرد بر زن است پاسخی که نویسنده با روش توصیفی تحلیلی داده است این است که این که خطابات قرآن رویکرد مرد محوری ندارد و نشانگر از نگرش نازل کننده قرآن نسبت به برتری جنسی بر جنس دیگر نیست بلکه ساختار ادبی قرآن ناشی از ابزار فرهنگی به کار رفته در ابلاغ و بیان قرآن است به باور نویسنده قرآن کریم در جنسیت گفتاری با کار بست شیوه ادب عرب که زبان گویشی قرآن است اصل را در بی نشانگی کلمات و بی نیاز از علامت است گذارده است و تنها در مواردی که آسوده از هطا نبوده است از واژگان و کلمات نشانه دار استفاده نموده است و در دیگر موارد به همان لفظ بی نشانه بسنده کرده است و حتی در جایی که وصفی منحصر به زنان بوده است ساختار بی نشانه به کار برده است البته در ادبیات عرب و قرآن نمونه هایی از مرد محوری به چشم می خورد لیکن در کاربردهای بعدی ویژگی مشترک به خود گرفته است به گونه ای که از مردانه بودن ادبی فاصله گرفته است هرچند قرآن در امور مشترک بین زن و مرد کاربرد دارد اما در مواردی نیز به نحوه دیگری عمل نموده است که در اشکال گونه گون چون ساختار تانیثی صراحت به اشتراک زن و مرد تصریح به وصف زنان تبلور دارد

کلمات کلیدی:
قرآن، خطابات، مذکر، زن و مرد، ساختار بی نشانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/713948>

